

ACTE COMMEMORATIU DEL DIA OFICIAL DE LA MEMÒRIA DE L'HOLOCAUST I PER LA PREVENCIÓ DELS CRIMS CONTRA LA HUMANITAT

Parlament de Catalunya, 27 de gener de 2005

Shalom
[brujím abaím]

Benvinguts al Parlament de Catalunya, a aquesta que és la casa del poble, la casa de tots i totes. Coincidint amb el 60è aniversari de l'alliberament del camp d'Auschwitz, arreu d'Europa tenen lloc actes de recordatori de l'Holocaust que va patir el poble jueu a mans del nazisme.

El poble català sempre hem mantingut un tradicional corrent de simpatia i amistat envers el poble jueu, la petjada del qual forma part visible de la nostra història, de la nostra herència. Un poble que forma part del que som i serem.

Així doncs, el Parlament de Catalunya, en tant que institució representativa de tot el poble català, solidari i defensor de la pau i el diàleg, no podia sinó afegir-se a aquests actes, a la manifestació pública del rebuig de l'horror, a cridar una vegada més, sense desmai, que aquella monstruositat no es pugui repetir.

Avui commemorem la fi d'aquell malson. Un malson que va néixer en el mateix cor del continent, en el centre del que anomenem primer món, i que va incidir especialment sobre la identitat jueva, però no oblidem que també, sobre tota la humanitat.

De fet, la barbàrie nazi s'estengué sense fre. I no puc deixar de fer-ne esment: la patiren també milers de catalans fugits de la dictadura

franquista, convertits en apàtrides que foren deportats a aquells terribles camps de concentració i d'extermini. Barbàrie que també s'hauria sofert en forma de bombardejos indiscriminats, per part de l'aviació nazi, a la població civil i que es van fer famosos a Gernika, però que els catalans i catalanes vam patir molt directament.

Alguns d'aquells deportats sobrevisqueren, com la senyora Antònia Garcia que avui es troba entre nosaltres, i els que varen tenir forces, ens transmeteren (i ens transmeten) el cru testimoni d'aquells dies obscurs, que no ens podem permetre la frivolitat d'ignorar ni oblidar.

Vull llegir unes paraules d'Amat i Piniella, escriptor manresà que va passar per l'infern de diversos camps de concentració nazis i en va poder sortir viu. Fan referència, precisament, al moment de l'alliberació del camp en què es trobava.

"NO LLUNY DELS "APPELPLATZ", ON AMB EL COS ROMPUT I L'ESPERIT TENS, ENS AJUNTÀVEM ELS SUPERVIVENTS PER VICTOREJAR ELS ALLIBERADORS, A LES DEPENDÈNCIES DELS KREMATORIUM O EN FOSSES COMUNES IMPROVISADES S'AMUNTEGAVEN ELS CADÀVERS QUE, PEL SEU ELEVAT NOMBRE, NO HAVIEN POGUT SER INCINERATS; PETITES REPRESENTACIONS PER SEMPRE SILENCIOSES I FREDES DELS MILERS, CENTENARS DE MILERS, MILIONS DE COMPANYYS QUE, AMB MENYS FORTUNA QUE NOSALTRES, NO HAVIEN POGUT ARRIBAR A L'EPISODI FINAL DE LA GRAN TRAGÈDIA DEL NOSTRE TEMPS."

Aquells cossos, que un altre català, Francesc Boix, va immortalitzar fotogràficament, són un símbol de l'ombra de la maldat extrema que rau en l'home, com un hoste latent.

Aquell mal latent s'ha seguit manifestant, per desgràcia, en aquests 60 anys. Tots coneixem exemples de posteriors genocidis, potser

menys "sofisticats", menys industrialitzats, però que segueixen escapant de l'abast del raonament humà.

Per tant, recordar aquells fets, aquell crim massiu, organitzat i inhumà, és un deure moral. Però no només com a merescut recordatori dels que foren exterminats per una part de la humanitat "deshumanitzada", sinó també, i sobretot, per a fer-nos ser conscients d'aquella realitat i d'altres de posteriors que no podem acceptar, contra crims davant els que no podem restar indiferents, ja que la indiferència ens en fa còmplices.

No val tancar els ulls i fer veure que allò fou un acte infernal en mans d'éssers malvats. Eren persones com qualsevol de nosaltres les que varen cometre aquell genocidi, i també ho són els que encara avui els repeteixen.

Ens cal, doncs, recordar l'holocaust que va patir el poble jueu - per una simple qüestió d'identitat comunitària, nacional - , i recordar també que això succeí enmig de la indiferència del món.

Ens ha de fer estar alertes, ens ha de fer reflexionar, com ho han fet algunes veus aquests dies, que ens han recordat, encertadament, que l'holocaust no es va començar amb tancs i fusells, sinó amb paraules. Amb paraules d'odi, que encenien l'espurna de la maldat extrema; amb paraules que passaven per alt no ja els drets, sinó la dignitat de tota l'espècie humana.

Les paraules no són pas armes, sinó diàleg, no les malversem. Tinguem sempre present el valor de la vida, de la vida de qualsevol persona. Tinguem respecte per les diferents identitats, per les llibertats i els drets de totes les persones i pobles. Tinguem cura de la convivència en aquest món, ara que les distàncies per a relacionar-se

de punta a punta del planeta resulten insignificants gràcies al progrés tecnològic.

Si hem après a vèncer les distàncies del temps i l'espai, si hem pogut enviar persones i aparells a d'altres planetes... que potser no podem aprendre a conuiuere uns pobles amb els altres en aquest petit món?

Cal per tant no oblidar. No pas per furgar en les ferides, sinó per prendre consciència comuna, per unir-nos en la voluntat de fer front ara i sempre a les onades de crueltat que ofeguen la història dels pobles.

I en aquest sentit, faig meves les paraules que encapçalen la sortida del museu de la diàspora d'Israel:

“RECORDEM EL PASSAT, VIVIM EL PRESENT I CREIEM EN EL FUTUR”.

Com a President del Parlament de Catalunya, vull expressar, per tant, la solidaritat i l'amistat de Catalunya amb les comunitats jueves, avui aquí presents, però també amb aquelles comunitats, col·lectius i, especialment, amb el poble Rom, que van ser víctimes directes d'aquesta barbàrie i que també han tingut la gentilesa d'acompanyar-nos. Expressar-vos, doncs, la ferma voluntat de fer el possible per tal d'acabar amb els crims contra la humanitat que perpetra la mateixa humanitat.

Moltes gràcies.